

(ה) לך אמר לבי בקשו פני נראה לי כלומר כשאני מבקש כבוד ושררה סאת העם עד שאני אומר להם שיבקשו פני ויבקרני חסיד אין זה כוונה ממני לשררה עצמי ובקשת כבוד אבל לבי ר"ל תכלית כוונתי ומחשבותי כדי שתהא איסתי עליהם עד שאביאם לבקש את פניך ולקיים דברי תורתך ומלת לך כלום בעבורך כלום כשאסרתי להם שיבקשו פני בעבור כבודך חיתת כוונתי ונמצא שבאסרתי להם שיבקשו פני אני מבקש פניך והוא ענין את פניך ח' אבקש, ושאר מפרשים נרחקו בה הרבה.

המאירי תלמי כ"ז

ר' אנו ישנה מן הנאולה ולבו של הקב"ה ער לנאלנו. א"ר
הייה בר אבא איבן מצינו שנקרא הקב"ה לבן של ישראל מן הדין קרא
דכתיב (תנ"ס ע"י) צור לבבי והלקי אלהים לעולם:

עצול בקב"ה
ע"י הסי' י"ב ה'

וקייבא הלוי מאחד שעריך
מכל ישראל אשר הוא גר שם ובא בקלאת נפשו אל המקום
אשר יבחר יהוה ושרת בשם יהוה אלהיו ככל אחיו הלוי
העמדים שם לפני יהוה:

פנא שופט'ס

וכי יבוא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל וכו', יאמר
נא מי שדרכיו מקולקלי והוא הלוי הנלוה ונדבק
לא משערי העולם ולא במקום אשר נחר ה' אם דעמו
של זה לשון אזי העיקר הוא החשקות והמאווה רבה
שזוער בקרבו לשון ואז מיד תקובל תשובתו כדכתיב
מיום אשר נחת את לבך להצין ולהמענות לפני נשמעו
דצריך ומאז יבוא בכל אום נפשו וחשקו הרב אל
המקום אשר יבחר ה' המדריגה העליונה של כל
הלדיקים וזשרו הכתוב ושרת בשם ה' ככל אחיו הלויים
העומדים שם לפני ה' כאותם הדבקים והנלוים שם
לפני ה' כן יהי חלק כחלק יאכלו פי' לשעבר ה'
הלדיקי הללו נוטלים חלק וחלק הרשע הזה בג"ע והוא
יטול בגיהנם חלקו וחלקם כידוע אמנם עתה חלק
כחלק יאכלו ועוד גדול צעל תשובה מהלדיקים שלא
עיוותו מעולם ודי לו לתקן א"ע משא"כ הצע"מ שצריך
להוסיף יקר מזולל מעמקי הקליפות ואז מעלה עמו כל
פגמי משפחותיו ואבותיו כמוצא אלנינו על פסוק שה
לצית אבות שה לצית וה"נ קאמר לצד ממכריו על
האבות:

גיות עשה
זמתי ספר

עוד בפסוק הנ"ל אלה הדברים אשר דבר משה אל
כל ישראל וכו' יש לבאר שנרמו בכאן עצה לעם ה' איך
יתנהגו לבא אל אמתת עבודת השם ברוך הוא כי הטעם
למה שאנו אומרים קודם כל עבודתנו ותפילתנו לשם
יחוד וכו' בשם כל ישראל והכוונה היות שאין צדיק בארץ
וכו' ואם כן האיד יכול לעשות איזה דבר קדושה באברינו
כיון שנעשה בהם איזה עבירה חלילה ונפגם אותו האבר
ואיך יכול להשרות עליו קדושת העובדא ההוא אך
שהתיקון לזה הוא במה שכולל עצמו עם כללות ישראל כי
יש עולם הנקרא כל ישראל והעולם ההוא שלם בלי שום
פגם כי הכללות ישראל הם הצדיקים כמו שכתוב ועמך
כולם צדיקים ואם כן אף שהפרטים חוטאים לפעמים אבל
הכללות הם תמיד קיימים בקדושתם ואין שטן ואין פגע רע
בהם חלילה ותמיד צורתם חקוקה למעלה והוא הנקרא
בספרי קודש אדם קדמון ושם אין שליטה לחטא כלל
והאדם מקשר עצמו שם בהתכללות ההיא ואז אותו האבר
נקשר בכללות ונתקן בקדושה עליונה ואז יכול לעשות
המצוה או העובדא ההוא וזה עצה אחת.

נועם איתק
כג"כ בגו"מ

ונ"ל דהנה איתא בש"ס שבת [י] רבא
חזי לר"ה דמאריך בתפלה, אמר ליה
מניה חיי עולם ועוסק בחיי שעה, ופירש
רש"י חיי שעה התפלה היא על פרנסה
וחיים ושלום, ותורה היא חיי עולם חיי
נצחית אשר בהם יוכה האדם לחיי עולם
חיי עד. והנה בוודאי תפלה חיובא הוא
ולרוב פוסקים תפלה בכל יום ויום
דאורייתא, וכ"ע מודים דבעת צרה
דאורייתא היא (י'), וראוי לכל אדם להתפלל
בכוונה רצויה לפניו ית"ש ולבקש רחמים
למען יחיהו ויתן לו פרנסתו וכדומה, אבל
לא יאריך יותר מדאי שיתבטל משום זה
מתורה אשר היא חיי הנצח, כי היא חייך
ואורך ימך, ולא יהיה חביב לאדם חיי
שעה חיי עולם הזה יותר מחיי עולם הבא,
ואין לו להקב"ה אלא ד' אמות של הלכה
בלבד [נכנסת מ.]:

אבל כל זה המתפלל ומתחנן לתועלת
עצמו, אבל המתפלל על צרת
הציבור ועל חולי ישראל, ומוחזק לצדיק
וקדוש באותו הדור ומבקשים אנשי הדור
להתפלל על צרותיהם וחוליהם, לא יאמר
לנפשו כי אינו רוצה לבטל עצמו מחיי
עולם הבא מלימוד תורה עבור חיי שעה
של ציבור, כי צריך להשליך נפשו מנגד
וצריך להשתתף בצערן של ישראל, וחייב
מוטל עליו לשפוך לבבו לפני הקב"ה
ולהחלות עצמו עליהם, ואפילו יבוטל
מלימודו כל היום,

בג"כ ספר שופט'ס

דאמר רב ארוא בר בינא א"ר שמעון חסדא
כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד וכיון שהגיע הצות לילה בארוח צפונה
ונישבת בו ומנגן כאלו מיד היה עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השרר
כיון שעלה עמוד השרר נכנסו חבמי ישראל אצלו אמרו לו אדונינו המלך עמך
ישראל צריכין פרנסה אמר להם לכו והתפרנסו זה מזה אמרו לו אין הסומן
משביע את הארץ ואין הבור מתמלא מזולתו

ואף מי שהוא צחי פגרים צלא גידין ועלמות,
היינו כי עבר ח"ו על כל ל"ו כריתות שצמורה
שנכרת לגמרי ר"ל משורש העליון, ועבר וצטל מן
העולם ואין לו תקומה ח"ו כלל לא צוה ולא
צנא, עכ"ו יש מקום הנקרא כל ישראל אשר
צו כלולים כל גשמות ישראל עושי רצונו, כמו
שהאריך צוה המגיד הק' מקאזניץ (צעצו"י על
אבות פ"א) והרבי ר"א צספרו נועם אלימלך
(פר' דברים), וכשכולל את עצמו בכללות ישראל
ומאמין באמונה שלימה כי הוא כל יכול, מעורר
צוה רחמנות מכל העולם כולו, ומותר חסירה
מתחת כסא כבודו לקבלו תשובה שלימה ממקום
גבוה הנעלם מהשגת נבואים, ואפי' החיות ואופני
הקודש אינם יודעים זאת. ואם מתחרט
מעתה על מעשיו ומאמין ברוממות ד' כי הוא
משגיח על כל דבר צהשגחה פרטית, צכח האמונה
הזאת מעורר זכות אברהם מדת החסד, להמשיך
מדת החסד ממקור החסד לרחם עליו בגלותו.

ספר שמה ושי"א י'
מאגלי האבות

ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו וקסף וזהב לא ירבה לו י'

בג"כ שופט'ס

על השרת לבו
הקפידה תורה שנאמר ולא יסור לבבו. שלבו הוא לב
כל קהל ישראל לפיכך דבקו הכתוב בתורה יתר משאר
העם שנאמר כל ימי חייו:

כמ"ל
הצ"ח
פ"א ה'